

Hodossy Gyula

Elvesztem magamnak

*Mentem a járdán, mellettem az úton
autók jöttek-mentek, zörögtek,
lehet, hogy ezerszer is jártam itt,
mégis, egyszer csak elvesztem,
elvesztem a nyílt utcán, elvesztem magamnak,
az összes emlékeknek, mindennek, ami ide köt,
elvesztem szüleimnek, bárcsak ne történt volna meg,
elvesztem fiaimnak, jaj ne!
Ó, Istenem, hol vagyok,
hol van az a régi sarki ház,
ahonnét már ismerem az utat?*

*Mentem és nem ismertem magamra,
még az árnyékom is idegen volt, valaki másé,
másé volt bennem minden érzés, akarat, szándék,
minden vonzalom és minden félelem, a reszketés, a mosoly,
és másé volt a csók, amit adtam épp valakinek.*

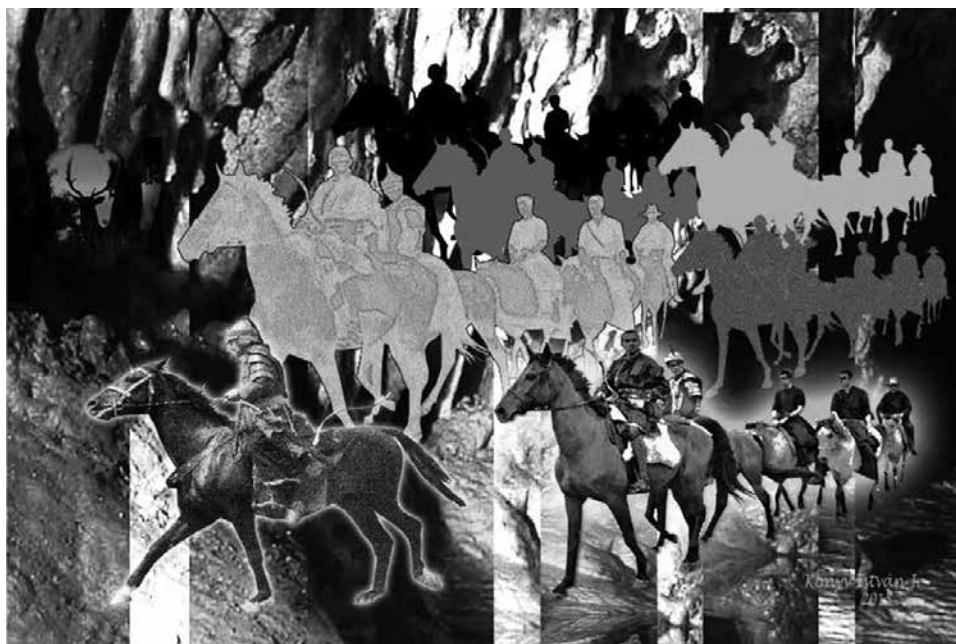
*Mentem a járdán, a park fáin madarak csiviteltek,
talán rólam pletykálgodtak, mintha akkor ők tudták volna,
ki is vagyok, hol is vagyok, merre az utam,
pletykálgodtak, mint falun a fejkendős asszonyok,
a ház előtti lócán ülve, egymást túlharsogva.*

*Mentem a járdán, de magamról még mindig,
nem derengett semmi,
mielőtt elvesztem, mi jót, vagy rosszat tettem,
kinek segítettem, tettel, imádsággal,
kinek ártottam, akarva, akár akaratlanul?*

*Mentem a járdán és féltem, megbújtam a járókelők közt,
hogy ne lásson az Isten.
Elveszett a bennem lakozó szentlélek is,
mint az édesanyámtól kapott arany nyaklánc,*

*ami egyszer csak eltűnt a nyakamról,
ma sem tudom hová, s hogyan.*

*Mentem a járdán és nem tudtam ki vagyok,
hol vagyok, honnan jöttem és hová tartok, esteledett,
az egyik ház faredőnyét éles csattanással leeresztették,
hogy a kivilágított szobába ne lásson be senki,
én meg kint a járdán menve, mit megadtam volna,
hogy belelássak magamba,
hogy lássam, hogy felismerjem,
hol darócba, hol selyembe öltöztetett valódi énem.*

Haza a Kárpátokba